

Oči měl netečný

Marta Kubišová

Oči měl netečný a sám dobu stál,
tiše stál jako větrnej mlýn,
mlýn, co více postrádá, co sám chátrá,
ví, co pověst opřádá a já pátrám
tajně v okolí, proč se neholí
a je sám, tak sám.

Šaty měl zmačkaný a sám dobu stál,
tiše stál jako morovej sloup,
sloup, co nikdo necítí, co sám chátrá,
snad se někde dopídí, tak dál pátrám,
v jeho okolí, s čím to zápolí,
když je sám, tak sám.

Denně jeho chůzi křivolakou
jako román pročítám,
denně náladu mám všelijakou,
doufám, doufám, doufám, doufám,
že já zapálím.

Oči mdlý znavený, oči mdlý znavený,
já dál toužím stát, při něm stát,
tak jak jeho vlastný stín,
jako jeho vlastný stín,
já denně žádám,
jako drobnej jeho stín,
já denně žádám
být tu v okolí
a on to s nevolí odmítá, snad ne.

Denně jeho chůzi křivolakou
jako román pročítám,
denně náladu mám všelijakou,
doufám, doufám, doufám, doufám,
že já zapálím.

Oči mdlý znavený, oči mdlý znavený,
já dál toužím stát, při něm stát,
tak jak jeho vlastný stín,
jako jeho vlastný stín
já denně žádám
jako drobnej jeho stín,
já denně žádám
být tu v okolí
a on to s nevolí odmítá, ó ne.

že mu oči rozsvítí, já pevně doufám,
že ho zláká do sítí, ó stejně doufám,
že mu oči rozsvítí, já čekám dál,
že ho zláká do sítí, já stejně doufám,
že mu oči rozsvítí, já stejně doufám,
že ho zláká do sítí.